

Året var 1335. Birgitta reste till Stockholm för att bli hovmästarinna hos drottning Blanka. På den här tiden fanns ingen egentlig huvudstad. Stockholm, Kalmar och Visby var de största städerna i landet. Kungen bodde i Stockholm ibland. Men han måste kunna träffa sina undersåtar runt om i Sverige och hade därför många bostäder runt om i landet. De kallades för kungsgårdar. Kungen och hans hov bodde några månader i taget på de olika gårdarna.

Birgitta flyttade runt i landet med kungafamiljen. När Blanka fick sitt första barn, bad hon Birgitta bli gudmor.

Drottning Blanka var ung och lättsam och glad. Hon tyckte om fester och lyx. Hon var uppfostrad på ett helt annat sätt än unga damer i Sverige. I Blankas hemland läste man riddardikter, där riddare uppvaktade vackra jungfrur. Man sjöng och spelade och dansade och umgicks på ett lättsamt och världsligt sätt. Sådana vanor införde Blanka vid det svenska hovet.

Birgitta var orolig för Blanka och hon blev mer och mer kritisk. Hon skrämdes av det nya, glada liv, som levdes vid kung Magnus hov. Drottningen var lättsinnig och oansvarig. Det kunde aldrig sluta väl! Birgitta gav kungaparet goda råd. Hon föreslog, att kungen skulle läsa helgonlegender och andra texter om tappra och heliga mäns bragder. Men den unge Magnus följde sin drottning i spåren och liknade allt mindre den kristne idealkung, som Birgitta ville att han skulle vara. Hon sa precis, vad hon tänkte:

– Drottningen anstränger sig för att vara populär. Hon borde lyssna på Guds ord istället och uppföra sig bättre och vara mer allvarlig!

Fast det var jungfru Maria, som sagt det, sa Birgitta.